

МАРЧАК Олександр Іванович
(29.07.1973-14.09.2023)

Народився 29 липня 1973 року у м. Тернівка Дніпропетровської обл.

Олександр продовжив свою шахтарську династію. На шахті «Павлоградська» тривалий час працювали його батьки та брат. Чоловік також трудився на цій шахті близько 9 років.

Потім, у 2002 році, пішов працювати у приватне підприємство системним адміністратором, оскільки добре розумівся на комп'ютерах та програмуванні.

Усі, хто знав Олександра, наголошують на його чесності, відкритості, порядності, відповідальності. Кажуть, Сашко був безвідмовний друг та колега, майстер своєї справи.

У травні 2022 року він знову повернувся на шахту, щоб допрацювати підземний стаж. Досвідченого електрослюсаря радо зустріли в колективі.

Та вже за півроку чоловіку довелося змінити шахтарську роботу на піксельний однострій і стати на захист країни.

Вільний час він любив проводити за книгою: читав художню літературу - класику, детективи, фантастику. Навіть на війні кожну вільну хвилину поринав у читання – рятнувся від важких фронтів буднів.

Гарний сім'янин, чуйний та турботливий, він оберігав спокій рідних, обожнював своїх дівчат – дружину та донечок. Близьким важко віднайти потрібні слова, аби описати, якою важливою для них людиною був Олександр.

Став до лав захисників 16 вересня 2022 року.

Звання: молодший сержант.

Посада: помічник начальника станції взводу управління роти радіоперешкод.

Підрозділ: в/ч А1828.

У військо Олександр пішов за повісткою військкомату. Вважав, що місце кожного чоловіка на фронті, коли в країну прийшла війна. Кілька разів його повертали – не проходив за станом здоров'я. Та в армії знайшлася для нього робота. Він став чудовим фахівцем у військах радіоелектронної боротьби (РЕБ).

Після мобілізації доєднався до свого підрозділу та кілька місяців навчався. У лютому 2023 р. його направили давати відсіч ворогам на Харківщину.

Захисник суворо зберігав військову таємницю. Про свою роботу не розповідав майже нічого. Близькі знають лише, що солдату доводилося виконувати важливі завдання у різних точках фронту. Адже в умовах сучасної війни технології РЕБ – один зі стратегічно важливих напрямків.

Побратими цінували Олександра як справжнього профі. А ще – як щирю та працюовиту людину. Хлопці казали, що він ніколи не проходив повз тих, хто потребував допомоги. Але завжди був відвертим та відстоював свою думку, якщо з чимось не погоджувався.

Загинув 14 вересня 2023 р. у Куп'янському районі на Харківщині.

Їхня станція не була в безпосередній близькості до передової. Але того дня захисник замінював генератор, коли прилетів ворожий «Ланцет»... Уламкові поранення виявилися несумісними з життям.

Похований на цвинтарі у м. Тернівка на Алеї Слави.

Нагороджений:

- Присвоєно звання «Почесний громадянин м. Тернівка» (посмертно).

У Олександра залишилися дві доньки, дружина, матір та брат.